

U spomen Ani Drandić Milanović, dr. med.

Ana Drandić Milanović rođena je 24. ožujka 1982. godine u Puli. Svoje najranije djetinjstvo provela je u Galižani, malom mjestu u blizini Pule. Prema pričama najbližih, već je od najranijih dana pokazivala nesvakidašnju crtu humanosti koja nije bila uobičajena za taj uzrast. Velika emotivnost i iskrena potreba da učini nešto dobro za drugoga bila je njezina osnovna karakterna crta koja ju je pratila do kraja života.

Osnovnu talijansku školu Giuseppina Martinuzzi završila je u Puli, nakon čega upisuje Pazinski kolegij – klasičnu gimnaziju. Po završetku srednje škole upisuje Medicinski fakultet u Rijeci. Iako je primljena i na Medicinski fakultet u Zagrebu, prebacuje se u Rijeku iz financijskih razloga da bi mogla lakše studirati. Tijekom cijelog studija financirala se sama zahvaljujući stipendijama i radeći razne poslove putem student servisa. Bila je i demonstrator na patologiji nekoliko godina.

Po završetku studija, koji je završila u roku, Ana se vraća u Pulu na staž i specijalizaciju koju odrađuje u Puli i Zagrebu. Premda je za specijalizaciju odabrala pedijatriju, dvoumila se između pedijatrije i interne medicine, no njezina ljubav prema djeci, velika humanost i bezuvjetni altruizam prema ljudima, naveli su je da ipak odabere pedijatriju. Altruizam je kod nje bio osnovna pokretačka snaga života. Bila je požrtvovna,

uporna i u potpunosti predana poslu. Među kolegama je uživala veliko poštovanje.

Ana je bila izrazito požrtvovna majka koja je doslovno svaki svoj slobodni trenutak provodila sa svojim sinovima Lukom i Ivanom, odgajajući ih vjerujući u vrlo jednostavne i temeljne vrijednosti života, iako se životna svakodnevnica značajno promijenila u odnosu na doba njezina djetinjstva i odgoja.

Posljednjeg dana 2014. godine nakon kraćih tegoba manifestiranih glavoboljama, odlazi na liječničke preglede koji su zauvijek njoj i njezinoj obitelji promijenili život. Brižna majka Luke i Ivana, saznala je da boluje od iznimno teške bolesti, i to one koje se jedino bojala dok je pripremala ispite i učila o njoj – glioblastom multiforme grad IV.

U razgovoru sa šogoricom krajem 2015., na njihovoj posljednjoj kavi, koja je ustvari bila zeleni čaj, kazala je: “Ljudi s time žive..., nekako ćemo se dogovoriti, mora i on živjeti” (mislila je na tumor).

Za vrijeme liječenja bila je uvijek vedra, i tada nesebična i s osmijehom za druge pacijente s kojima je dijelila sudbinu u čekaonicama. Do samoga kraja borila se s nevjerojatnom smirenošću, željela se vratiti poslu u fazama remisije.

Po otkrivanju bolesti njeno se ponašanje prema bližnjima nije promijenilo, dobilo je samo jednu dublju dimenziju. Po povratku s liječenja iz Zagreba posjela svoju majku i oca te im rekla da joj je preostalo 6 do 12 mjeseci života. Supruga i djecu pošteđjela je, nije ih htjela opterećivati svojom bolešću. Do samog odlaska Anu je pratila nevjerojatna smirenost i racionalnost kojom se nosila s bolešću. U nekoliko je navrata bila u posjeti našem Odjelu, pričala je o svojoj bolesti, bila je uvijek pozitivna i nasmijana.

Nažalost, 8. siječnja 2016. bolest je bila jača od naše Ane.

U ranoj mladosti, bila je silno pogođena smrću najbolje prijateljice iz djetinjstva koja je u ranim dvadesetima preminula od aneurizme, a danas počivaju zajedno na istome groblju.

Voljela je umjetnost, još kao srednjoškolka dvoumila se između umjetnosti (restauracije starih slika) i medicine. U dalekoj Tanzaniji, iz svoga bezuvjetnog altruizma prema ljudima, imala je svoje kumče kojemu je plaćala školovanje. Obožavala je šetnje uz more.

Bila je omiljen pedijatar među svojim bolesnicima i njihovim roditeljima. Uvijek nasmijana i spremna pomoći. Potpunom predanošću i ljubavlju prema svojem poslu, a nadasve prema svojim pacijentima, ostavila je trajan trag u srcima svojih suradnika i bolesnika.

Neka joj je vječni mir i spokoj u malom istarskom mjestu, u Galižani, gdje je i provela djetinjstvo.

prim. Mirna Milevoj-Ražem, dr med